

บริษัท อินเตอร์เนชั่นแนล โพร อินเวสต์ จำกัด เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา จึงได้นำเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ เข้าดำเนินการยึดทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดี และเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ เจ้าพนักงานบังคับคดีได้ดำเนินการนำทรัพย์สินที่ยึดออกขายทอดตลาดได้เงินจากการขายทอดตลาดจำนวน ๙๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีบริษัท รุ่งคำ จำกัด เป็นผู้ซื้อทรัพย์สินได้จากการขายทอดตลาด เมื่อหักค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายต่างๆ เหลือเงินสุทธิจำนวน ๙๑,๑๙๘,๓๒๖ บาท ซึ่งเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ดำเนินการจ่ายเงินให้กับบริษัท อินเตอร์เนชั่นแนล โพร อินเวสต์ จำกัด เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ บริษัท บรูแน ดองเตลล์ จำกัด ผู้ขอเฉลี่ยทรัพย์สิน บริษัท เทรดเด็กซ์ โกลบอล จำกัด และบริษัท ฟรีเทรคโซน โลจิสติกส์ จำกัด ผู้ร้องขอถอนส่วนแล้ว ต่อมา เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ติดต่อสำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐมปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิขอรับเงินภาษีคืนจำนวน ๑๒,๓๔๘,๕๘๘.๒๘ บาท แต่ในการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่สรรพากรได้แจ้งด้วยวาจาว่า การขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการมิได้ดำเนินการเรียกเก็บและนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่กรมสรรพากรตามที่กฎหมายกำหนดและได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีสิทธิรับเงินคืนภาษีจนกว่าสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการในฐานะผู้ทอดตลาดจะดำเนินการเรียกเก็บและนำส่งกรมสรรพากรจนครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีจึงมีคำร้องลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ ขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการดำเนินการเรียกเก็บเงินภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดและนำส่งกรมสรรพากร สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐ แจ้งบริษัท รุ่งคำ จำกัด ผู้ซื้อทรัพย์สินให้นำเงินจำนวน ๖,๗๒๐,๐๐๐ บาท ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มต่อเจ้าพนักงานบังคับคดีภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันรับหมาย เพื่อให้เจ้าพนักงานบังคับคดีจะได้นำส่งกรมสรรพากรต่อไป ต่อมา สรรพากรพื้นที่นครปฐมได้มีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.๗๓.๑) ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนกันยายน ๒๕๔๘ จำนวน ๖,๑๑๓,๒๕๒.๒๑ บาท พร้อมเบี้ยปรับจำนวน ๖,๒๘๐,๓๗๓.๘๓ บาท และเงินเพิ่มจำนวน ๒,๙๓๔,๓๖๑.๐๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕,๓๒๗,๙๘๗.๑๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีและสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการดำเนินการเรียกผู้ซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาดให้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มให้ครบถ้วนและนำส่งกรมสรรพากร และในวันเดียวกันเจ้าพนักงานประเมินภาษี สำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐม ได้ใช้อำนาจตามประมวลรัษฎากร

/ดำเนินการบังคับ...

ดำเนินการบังคับชำระหนี้ภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มจำนวน ๑๕,๓๙๘,๙๗๙.๗๗ บาท โดยหักออกจากเงินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับคืนภาษีจำนวน ๑๒,๓๔๘,๕๘๘.๒๘ บาท และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มคงค้างอีกจำนวน ๓,๐๕๐,๓๙๑.๔๙ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระเงินภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มที่ผู้ฟ้องคดีถูกกรมสรรพากรหักไว้ และที่ยังคงค้างชำระแก่กรมสรรพากรเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น ๑๕,๓๙๘,๙๗๙.๗๗ บาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวยังคงเพิกเฉยไม่ชำระหนี้แก่ผู้ฟ้องคดี ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๕๐๑/๑๖๒๕๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าอยู่ระหว่างดำเนินการจัดทำบัญชีรับ - จ่ายใหม่ โดยหักค่าภาษีมูลค่าเพิ่มจากเงินที่ได้จากการขายทอดตลาด และเจ้าพนักงานบังคับคดีจะได้ดำเนินการออกหมายเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้เป็นโจทก์ ผู้ร้องขอเฉลี่ยทรัพย์และผู้ร้องขอคืนส่วนคืนเงินบางส่วน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการขายทอดตลาดทรัพย์ของผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นไปตามคำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง เป็นอำนาจและหน้าที่โดยเฉพาะของผู้ถูกฟ้องคดี โดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ ในฐานะผู้ทอดตลาดที่ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๘๓/๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร ที่บัญญัติว่า ในการขายทอดตลาดให้ผู้ทอดตลาดซึ่งขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียน มีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่ต้องเสีย และกรณีดังกล่าวต้องปฏิบัติตามหนังสือตอบข้อหารือกรมบังคับคดีของกรมสรรพากร ตามหนังสือกรมสรรพากร ที่ กค ๐๘๑๑/พ./๒๓๐๖ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๕ เรื่อง ภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ซึ่งได้ตอบข้อหารือว่า การขายทอดตลาดทรัพย์สินของคู่ความเพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล หากทรัพย์สินที่ขายทอดตลาดนั้นเป็นทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม กรมบังคับคดีซึ่งเป็นผู้ทอดตลาดมีหน้าที่ต้องนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่ต้องเสีย และต้องออกไปเสร็จรับเงินให้กับผู้ซื้อในการขายทอดตลาด พร้อมจัดทำสำเนาใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ประกอบการจดทะเบียนไว้เพื่อเป็นหลักฐานตามมาตรา ๘๓/๕ แห่งประมวลรัษฎากร โดยให้ยื่นแบบแสดงรายการนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มด้วยแบบ ภพ.๓๖ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการดังกล่าวแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ ได้ทำการขายทอดตลาดไปแล้ว โดยไม่ได้จัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาด และไม่ได้ทำสำเนาใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด แต่เมื่อเกิดการกระทำผิด

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมายกลับไปแก้ไขบัญชีรับ - จ่ายเงินใหม่ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี อีกทั้งยังเป็นการสร้างชั้นตอนหรือภาวะให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการละเลยต่อหน้าที่ในการที่ต้องเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดให้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มตามกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายโดยตรงจากการที่กรมสรรพากรได้หักเงินของผู้ฟ้องคดีไปแล้ว และความเสียหายยังมีอยู่ตลอดมา

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีจากการถูกเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มจำนวน ๑๕,๓๒๗,๙๘๗.๑๐ บาท และให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๒,๓๔๘,๕๘๘.๒๘ บาท (ที่กรมสรรพากรได้หักเงินของผู้ฟ้องคดีชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มไปแล้ว) นับแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีชำระเสร็จ

๒. เพิกถอนคำสั่งหรือการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ให้จัดทำบัญชีรับ - จ่ายใหม่ เพื่อจะเรียกภาษีมูลค่าเพิ่มจากเงินที่ได้จ่ายให้แก่เจ้าหนี้ผู้เป็นโจทก์ ผู้ร้องขอเฉลี่ยทรัพย์ และผู้ร้องขอเกินส่วนที่ได้รับจากการขายทอดตลาดในคดีหมายเลขแดงที่ กค. ๗๗/๒๕๕๘ ของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าฤชาธรรมเนียมศาลแทนผู้ฟ้องคดีทั้งหมด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการมิได้นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องเสีย โดยออกไปเสร็จรับเงินให้กับผู้ซื้อทรัพย์ในการขายทอดตลาดและมิได้จัดทำสำเนาใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้สำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐมประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มจากผู้ฟ้องคดี และได้หักเงินจากจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินคืนภาษี และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มค้างอีก ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ และศาลมีอำนาจออกคำสั่งบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้มีคำร้องลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ ขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ ดำเนินการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดและนำส่งกรมสรรพากร โดยแจ้งด้วยว่าเจ้าหน้าที่สรรพากรได้แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าในกรณีที่ผู้ทอดตลาดมิได้เรียกเก็บและนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของทรัพย์สินย่อมอยู่ในบังคับต้องรับผิดชอบร่วมกับสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ ในฐานะผู้ทอดตลาดตามมาตรา ๘๓/๕ แห่งประมวลรัษฎากร ต่อมา สรรพากรพื้นที่นครปฐม ได้มีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนกันยายน ๒๕๔๘ จำนวน ๖,๑๑๓,๒๕๒.๒๑ บาท พร้อมเบี้ยปรับจำนวน ๖,๒๘๐,๓๗๓.๘๓ บาท และเงินเพิ่มจำนวน ๒,๙๓๔,๓๖๑.๐๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕,๓๒๗,๙๘๗.๑๐ บาท จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้าที่สุดตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และการฟ้องคดีนี้ได้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับไว้พิจารณาตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ พร้อมทั้งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีอำนาจฟ้องคดีเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แม้ว่าในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดโดยมิได้จัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดและนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มต่อกรมสรรพากร แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่อาจรู้ได้ว่าเหตุในเรื่องนี้จะเป็นการกระทำละเมิดหรือไม่ ยังไม่รู้ว่าจะมีความเสียหาย

/จากการกระทำ...

จากการกระทำของเจ้าพนักงานบังคับคดีในขณะนั้นหรือไม่ เนื่องจากผู้ฟ้องคดียังมิได้ถูกสรรพากร
จังหวัดนครปฐมประเมินหรือเรียกเก็บภาษีจากการผิดหน้าที่ดังกล่าวแต่อย่างใด
แต่ข้อเท็จจริงมีเพียงว่ากรมสรรพากรแจ้งให้สำนักงานบังคับคดีผ่านผู้ฟ้องคดีให้ดำเนินการ
เรียกเก็บจากบริษัท รุ่งคำ จำกัด ผู้ซื้อทอดตลาด และนำส่งต่อกรมสรรพากรเพื่อให้เป็นไป
ตามกฎหมายเท่านั้น ประกอบกับความเสียหายอาจไม่เกิดขึ้นแก่ผู้ฟ้องคดี หากบริษัท รุ่งคำ จำกัด
ในฐานะผู้ซื้อทอดตลาดซึ่งได้รับหมายเรียกจากเจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดี
จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๐ ได้นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มให้กับ
สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการภายในกำหนดเวลา และเจ้าพนักงานบังคับคดี
ได้นำส่งกรมสรรพากรต่อไป ดังนั้น ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๘ จึงเป็นเพียงการละเลย
ในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดของเจ้าพนักงานบังคับคดี ยังไม่ถือว่าเป็นวันที่
มีเหตุแห่งการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ในวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดี
จึงได้มีคำร้องขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดี สำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ
ดำเนินการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดและนำส่งกรมสรรพากรตามที่
กฎหมายกำหนด ซึ่งเป็นขั้นตอนเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิขอรับภาษีคืนทั้งจำนวน เมื่อสรรพากร
จังหวัดนครปฐมได้มีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑
แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนกันยายน ๒๕๕๘ จำนวน ๖,๑๑๓,๒๕๒.๒๑ บาท
พร้อมเบี้ยปรับจำนวน ๖,๒๘๐,๓๗๓.๘๓ บาท และเงินเพิ่มจำนวน ๒,๙๓๔,๓๖๑.๐๖ บาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕,๓๒๗,๙๘๗.๑๐ บาท จึงเห็นได้ชัดว่า ผู้ฟ้องคดีได้รู้ถึงการทำละเมิด
และความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งต้องถือได้ว่าการกระทำละเมิด
ชัดแจ้งแล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเร็วที่สุดในวันที่ ๒๒ พฤษภาคม
๒๕๕๑ มิใช่ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อ
ศาลปกครองเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ จึงถือเป็นการฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลา
การฟ้องคดีหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ส่วนการฟ้องคดีนี้ไม่ได้เป็นประโยชน์
แก่ส่วนรวมนั้นยังคลาดเคลื่อน แม้ว่าคดีของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการกระทำที่เกิดขึ้นกับ
ผู้ฟ้องคดีเพียงรายเดียว แต่การกระทำละเมิดตามฟ้องนั้นต้องถือว่าเกิดจากระบบการทำงาน
การไม่รับดำเนินคดีนี้ก็ย่อมเท่ากับการปล่อยปละละเลยการตรวจสอบการทำงาน
ที่ไม่ถูกต้องของกรมบังคับคดี ย่อมเป็นประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดินของ
กรมบังคับคดี อันถือได้ว่าเป็นประโยชน์ส่วนรวม หรือมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลปกครอง

/จะรับไว้พิจารณา...

จะรับไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ขอศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำสั่งของ ศาลปกครองชั้นต้นเป็นรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้ว คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้หรือไม่ เพราะเหตุเกี่ยวกับเงื่อนไขในการฟ้องคดี

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา ๘๓/๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากร บัญญัติว่า ในการขายทอดตลาด ให้ผู้ทอดตลาดซึ่งขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ประกอบการ จดทะเบียน มีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่ต้องเสีย วรรคสอง บัญญัติว่า ให้ผู้มีหน้าที่นำส่งตามวรรคหนึ่ง นำส่งเงินภาษีมูลค่าเพิ่มโดยยื่นรายการ ตามแบบนำส่งภาษีที่อธิบดีกำหนด ณ สถานที่และกำหนดเวลาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๒ และให้นำมาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม วรรคสาม บัญญัติว่า ให้ผู้ทอดตลาด ที่เป็นส่วนราชการ ออกใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ซื้อในการขายทอดตลาดและจัดทำสำเนา ให้กับผู้ประกอบการจดทะเบียนที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มไว้เพื่อเป็นหลักฐาน ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าในการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่ถูกยึดของผู้ฟ้องคดีเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่ง คำพิพากษาของศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ตามคดีหมายเลขแดง ที่ กค. ๗๗/๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้ทอดตลาดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๘๓/๕ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลรัษฎากรที่กำหนดให้ผู้ทอดตลาดมีหน้าที่นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการ จดทะเบียนมีหน้าที่ต้องเสียและไม่ปฏิบัติตามหนังสือกรมสรรพากร ที่ กค ๐๘๑๑/พ./๒๓๐๖ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๕ ที่แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีถือปฏิบัติเกี่ยวกับการขายทอดตลาดทรัพย์สิน ของคู่ความเพื่อบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลว่า หากทรัพย์สินที่ขายทอดตลาดนั้น เป็นทรัพย์สินของผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ทอดตลาดมีหน้าที่ ต้องนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการจดทะเบียนมีหน้าที่ต้องเสีย และต้องออกใบเสร็จรับเงิน ให้กับผู้ซื้อในการขายทอดตลาด พร้อมจัดทำสำเนาใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ประกอบการ จดทะเบียนไว้เพื่อเป็นหลักฐาน โดยผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้จัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาด และนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่ม ไม่ออกใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ซื้อทอดตลาด และไม่ได้ทำสำเนา ใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ฟ้องคดีไว้เป็นหลักฐาน ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย โดยสำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐมมีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.๗๓.๑) ผู้ฟ้องคดีสำหรับเดือนกันยายน ๒๕๔๘ ประเมินภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน ๖,๑๑๓,๒๕๒.๒๑ บาท

/เบ็ยปรับ...

เบี้ยปรับจำนวน ๖,๒๘๐,๓๗๓.๘๓ บาท และเงินเพิ่มจำนวน ๒,๙๓๔,๓๖๑.๐๖ บาท รวมภาษีที่ต้องชำระทั้งสิ้นเป็นเงินจำนวน ๑๕,๓๒๗,๙๘๗.๑๐ บาท และสำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐมได้หักเงินจำนวน ๑๒,๓๔๘,๕๘๘.๒๘ บาท จากจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับคืนภาษี ตามหลักฐานใบเสร็จรับเงินกรมสรรพากร (ภ.ส.๑ง) รวม ๑๓ ฉบับ เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๑ และวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มคงค้างอีก ๓,๐๕๐,๓๙๑.๔๙ บาท กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ขายทอดตลาด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการ มิได้นำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ต้องเสีย โดยออกใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ซื้อทรัพย์สิน ในการขายทอดตลาดและมีได้จัดทำสำเนาใบเสร็จรับเงินให้กับผู้ฟ้องคดี เป็นเหตุให้สำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐมประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม พร้อมเบี้ยปรับและเงินเพิ่มจากผู้ฟ้องคดี และได้หักเงินจากจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินคืนภาษี และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับและเงินเพิ่มคงค้างอีก ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อน หรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และศาลมีอำนาจออกคำบังคับตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ เจ้าพนักงานบังคับคดีได้ดำเนินการขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีหน้าที่จัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดและนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มต่อกรมสรรพากร วันดังกล่าวจึงเป็นวันที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดี ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องปฏิบัติ และเมื่อผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้ติดต่อสำนักงานสรรพากรพื้นที่นครปฐมปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิขอรับเงินภาษีคืน จำนวน ๑๒,๓๔๘,๕๘๘.๒๘ บาท แต่จากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่สรรพากรได้แจ้งด้วยวาจาว่า การขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดี

/ในคดีดังกล่าว...

ในคดีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการมิได้ดำเนินการเรียกเก็บและนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่มให้แก่กรมสรรพากรตามที่กฎหมายกำหนด และแจ้งว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีสิทธิรับเงินคืนภาษีจนกว่าสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการในฐานะผู้ทอดตลาดจะดำเนินการเรียกเก็บและนำส่งกรมสรรพากรจนครบถ้วน ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีคำร้องลงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ ขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการดำเนินการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาดและนำส่งกรมสรรพากร โดยแจ้งว่าเจ้าหน้าที่สรรพากรได้แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าในกรณีที่ผู้ทอดตลาดมิได้เรียกเก็บและนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่ม ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของทรัพย์สินย่อมอยู่ในบังคับต้องรับผิดชอบร่วมกับสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการในฐานะผู้ทอดตลาดตามมาตรา ๘๓/๕ แห่งประมวลรัษฎากร ต่อมาสรรพากรพื้นที่นครปฐมได้มีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ.๗๓.๑) ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ชำระภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับเดือนกันยายน ๒๕๔๘ จำนวน ๖,๑๑๓,๒๕๒.๒๑ บาท พร้อมเบี้ยปรับจำนวน ๖,๒๘๐,๓๗๓.๘๓ บาท และเงินเพิ่มจำนวน ๒,๙๓๔,๓๖๑.๐๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๕,๓๒๗,๙๘๗.๑๐ บาท จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้าที่สุดตั้งแต่วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๑ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาต่อไปว่า การฟ้องคดีนี้จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับไว้พิจารณาตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่ เห็นว่า โดยที่มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้บัญญัตินิยามคำว่า “ประโยชน์แก่ส่วนรวม” หมายความว่า ประโยชน์ต่อสาธารณะหรือประโยชน์อันเกิดแก่การจัดทำบริการสาธารณะหรือการจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคหรือประโยชน์อื่นใดที่เกิดจากการดำเนินการ หรือการกระทำที่มีลักษณะเป็นการส่งเสริมหรือสนับสนุนแก่ประชาชนเป็นส่วนรวม หรือประชาชนส่วนรวมจะได้รับประโยชน์จากการดำเนินการหรือการกระทำนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีโดยสำนักงานบังคับคดีจังหวัดสมุทรปราการได้ทำการขายทอดตลาดทรัพย์สินที่ถูกยึดของผู้ฟ้องคดี โดยไม่ได้จัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อทอดตลาด ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการที่ถูกกรมสรรพากรหักเงินของผู้ฟ้องคดีชำระภาษีมูลค่าเพิ่มและเบี้ยปรับ จึงฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าเสียหายพร้อมด้วยดอกเบี้ย

/ให้แก่ผู้ฟ้องคดี...

ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ในกรณีนี้ผู้ที่ได้รับผลกระทบมีเพียงผู้ฟ้องคดีเท่านั้น มิใช่ประชาชน โดยทั่วไปหรือเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะแต่อย่างใด จึงมิใช่กรณีที่จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และกรณีที่จะถือเป็นเหตุจำเป็นอื่นหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากเหตุอื่นที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำคดีมาฟ้องภายในกำหนดเวลา การฟ้องคดีเป็นสำคัญ โดยจะต้องมิใช่เหตุอันจะโทษผู้ฟ้องคดีได้ การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าการรับคดีของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาย่อมเป็นประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดินของกรมบังคับคดีนั้น มีอาจรับฟังได้ ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่เป็นกรณีที่จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลปกครองสูงสุดจะรับไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องผู้ฟ้องคดีและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ พร้อมทั้งคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายจรัญ หัตถกรรม

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายเกษม คมสัจย์ธรรม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายปรีชา ชวลิตธำรง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไพบุลย์ เสียงก้อง

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

